

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 633/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Holotom, Komenského 2791/35, Snina, proti postupu Okresného súdu Humenné v konaní pod sp. zn. 10Er/401/1998, proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 11 Cb/17/2018 z 28. októbra 2019, proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11Cb/17/2018 z 12. júla 2021 a proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 8CoE/53/2017 z 12. decembra 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho práva vlastníť majetok podľa č. 20 ods. 1 ústavy a práva nebyť zbavený majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a predovšetkým z vlastných zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ od 4. januára 2016 nevykonáva funkciu súdneho exekútora, ktorému výkon exekúcie zanikol podľa § 16 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Za jeho náhradníčku bola Slovenskou komorou exekútorov ustanovená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na základe Dekréту o určení náhradníka súdneho exekútora (ďalej len „náhradníčka sťažovateľa“).

3. Sťažovateľ namieta viacero konaní, ktoré ústavný súd z hľadiska prehľadnosti systematicky usporiadal do dvoch línií.

3.1 Predmetom „prvej línie“ namietaných konaní je exekučné konanie pred Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10Er/401/1998 o vymoženie 23 499 eur s príslušenstvom. V predmetom konaní bol sťažovateľ poverený vykonaním exekúcie, ktorý okresnému súdu 12. marca 2015 doručil žiadosť o zastavenie exekúcie v súlade § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku a o zaplatenie trov exekučného konania vo výške 4 001,01 eur. Okresný súd uznesením č. k. 10Er/401/1998 z 25. novembra 2015 exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného uhradiť trovy exekúcie sťažovateľovi. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 8CoE/53/2017 z 12. decembra 2017 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.2 Predmetom „druhej línie“ namietaných konaní je konanie pred okresným súdom pod sp. zn. 11Cb/17/2018. V predmetnom konaní sťažovateľ vystupoval v procesnej pozícii žalobcu, ktorý podal žalobu o zaplatenie 5 405,25 eur voči jeho náhradníčke. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ podal žalobu 21. novembra 2018, ktorú okresný súd rozsudkom č. k. 11Cb/17/2018 z 12. júla 2021 zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O odvolaní sťažovateľa proti predmetnému rozsudku krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 6Cob/55/2021 z 28. apríla 2022 tak, že rozsudok potvrdil. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. júna 2022. Ústavný súd ďalej zistil, rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo vydanie procesného uznesenia okresného súdu č. k. 11Cb/17/2018 z 28. októbra 2019, ktorým bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia exekučného konania vedeného pod sp. zn. 18Er/312/1997 a sp. zn. 18Er/335/1997. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodnutím č. k. 4Cob/11/2020 (v ústavnej sťažnosti nie je uvedené číslo senátu, pozn.) z 18. februára 2020 uvedené procesné rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Základ sťažnostnej argumentácie spočíva v tom, že sťažovateľovi neboli dosiaľ uhradené trovy exekúcie (nielen) v napadnutom exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 10Er/401/1998. Za „*nezmyselné*“ rozhodnutie považuje uznesenie krajského súdu č. k. 8CoE/53/2017 z 12. decembra 2017, namietajúc odôvodnenie, v zmysle ktorého môže povinný do budúcnosti nadobudnúť majetok, čím „*absolútne dehonešoval*“ platnú judikatúru a zákon. Arbitrárnosť uvedeného uznesenia vidí v tom, že súdy nemajú kompetenciu skúmať majetok povinného, súd má rozhodnúť v čase konania, a nie argumentovať, čo sa stane v budúcnosti, že povinný môže nadobudnúť majetok. Uvedenú argumentáciu podopiera judikatúrou všeobecných súdov.

5. Poukazujúc na nečinnosť súdov v ústavnej sťažnosti špecifikovaných exekučných konaní, sťažovateľ podal žalobu na účel vymoženia sumy od svojej náhradníčky. Namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu č. k. 11Cb/17/2018 z 12. júla 2021 bola jeho žaloba zamietnutá bez toho, aby bol náležite zistený nielen objektívny stav. Okresný súd vôbec nevzal v úvahu

obdobné rozhodnutie krajského súdu (č. k. 3Co/150/2018 z 5.3.2019). Dodáva, že „v sťažnostnej kauze“ podal odvolanie v zákonnej lehote.

6. Sťažovateľ považuje svoj prípad ako exemplárny príklad nečinnosti a arbitrárneho rozhodnutia vzťahujúci sa na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 354/2008.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) nečinnosťou okresného súdu v exekučnej veci pod sp. zn. 10Er/401/1998 a arbitrárnosťou napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Z obsahu ústavnej sťažnosti, hlavne z hľadiska argumentácie sťažovateľa ústavný súd za kľúčové vníma porušenie namietaných práv v dôsledku neuhradenia trov exekúcie.

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti identifikoval celý rad nedostatkov a absentujúcich náležitostí ústavnej sťažnosti a to aj napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom. Ústavná sťažnosť tak nespĺňa základné procesné parametre pre poskytnutie ochrany ústavnosti. Ústavnú sťažnosť v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť, a to na základe štyroch okruhov nedostatkov (identifikovaných ústavným súdom, pozn.).

9.1 Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a to aj napriek skutočnosti, že predloženie splnomocnenia je povinnosťou vyplývajúcou z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Splnomocnenie podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde je osobitnou listinou preukazujúcou oprávnenosť advokáta vykonávať procesné úkony v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za navrhovateľa ako účastníka konania. Zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje. Takéto splnomocnenie je osobitným procesným úkonom navrhovateľa ako účastníka konania voči ústavnému súdu, s ktorým sú spojené závažné právne dôsledky (m. m. III. ÚS 278/2018).

9.2 Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil zákonom požadované obligatórne prílohy ústavnej sťažnosti ako kópiu napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo dôkazu o inom zásahu, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

9.3 Ústavný súd (len) z obsahu ústavnej sťažnosti nedokázal identifikovať niektoré základné parametre umožňujúce posúdiť splnenie procesných podmienok pre jej zmätočnosť, ktorá sa prejavuje (nielen) v chybách v písaní [napr. neúplné uvedenie spisovej značky krajského súdu „Cob/11/2020“ z 18. 2020, zmätočné uvedenie dátumu rozhodnutia „208.10.2019“ (v petite

je uvedená spisová značka č. k. 11Cb/17/2017 a dva dátumy 28. 10. 2019 a 12. 7. 2021, pozn.), uvedenie rozsudku okresného súdu č. k. 10Er/53/1998 bez dátumu a bez jeho akejkoľvek špecifikácie v obsahu ústavnej sťažnosti].

9.4 Podstatným nedostatkom ústavnej sťažnosti je hlavne absencia konzistentnej argumentácie, z ktorej by sa dalo vyvodiť, ako napadnuté rozhodnutia porušujú označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Ústavná sťažnosť aj napriek právnomu zastúpeniu obsahuje minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu [(§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], pretože v nej absentujú relevantné námietky a prezentovanie súvislostí tykajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam. Nestačí, ak sťažovateľ poukazuje na arbitrárnosť rozhodnutí, pretože arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Práve preto by mal sťažovateľ v sťažnostnej argumentácii z hľadiska jej potenciálneho úspechu v konaní pred ústavným súdom relevantne popísať a vysvetliť interpretačný exces v právnych záveroch súdu, ktorý zapríčinil porušenie jeho práv na spravodlivé konanie (m. m. I. ÚS 115/2020). Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

10. Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

11. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľa na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Využitie tohto procesného postupu však nie je obligatórne. Posudzovaný návrh popri odstrániteľných nedostatkoch (nepredloženie plnej moci, neprípojenie príloh) obsahuje totiž aj neodstrániteľné nedostatky, ako je absencia zrozumiteľného a dostatočne konkrétneho odôvodnenia. Ústavný súd v okolnostiach prerokúvanej veci, v záujme hospodárnosti konania, upustil od štandardnej výzvy adresovanej sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov sťažnosti, keďže dospel k záveru, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti by zjavne neviedlo k inému rozhodnutiu o nej.

12. Nad rámec už uvedeného, v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa, ústavný súd dopĺňa, že aj keby ústavná sťažnosť spĺňala náležitosti stanovené zákonom (v okolnostiach prerokúvanej

veci dostatočná ústavnoprávna argumentácia, pripojenie plnej moci a relevantných príloh), existovali by aj ďalšie dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k jednotlivým vymedzeným rozhodnutiam všeobecných súdov.

13. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu č. k. 11Cb/17/2018 z 12. júla 2021 by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, keďže proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, ktoré sťažovateľ využil a o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 6Cob/55/2021 z 28. apríla 2022 a ktorý nadobudol právoplatnosť 6. júna 2022. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Preto by právomoc krajského súdu predchádzala právomoci ústavného súdu. Obdobne to platí aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 11Cb/17/2018 z 28. októbra 2019, proti ktorému bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4Cob/11/2020 z 18. februára 2020.

14. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 8CoE/53/2017 z 12. decembra 2017 by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd svoj názor o zjavnej neopodstatnenosti odvádza predovšetkým od samotnej podstaty tohto zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Prieskum kasačných rozhodnutí odvolacej inštancie všeobecného súdnictva je celkom prirodzene limitovaný záverom o tom, že takýto prieskum je ústavne významný len vtedy, ak kasačné rozhodnutie formuluje záver, ktorý je spôsobilý zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok a v ďalšom priebehu konania už bude nereparovateľný (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018). Tak tomu však v prípade namietaného uznesenia krajského súdu nie je. Ústavný súd nezistil, že by ďalší priebeh sporu bol zaťažený takou ústavne relevantnou vadou, ktorá by nebola v ďalšom konaní napravitelná, keďže krajský súd nevyslovil také závery, ktoré predučujú výsledok konania. Krajský súd zrušil prvostupňové rozhodnutie o zastavení exekúcie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktoré možno hodnotiť ako nesprávny procesný postup podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Podstatným záverom namietaného uznesenia je konštatovanie toho, že v predmetnej exekúcii zatiaľ nebolo preukázané, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (bod 9 napadnutého uznesenia krajského súdu). Ďalší priebeh konania je tak ovplyvnený do tej miery, že okresný súd bude musieť v odôvodnení svojho nového rozhodnutia preskúmať a zhodnotiť, či povinný má, resp. nemá dostatok majetku na uspokojenie pohľadávky oprávneného (bod 11 napadnutého uznesenia krajského súdu). Preto by nebol dôvod na to, aby bolo možné vysloviť porušenie namietaných práv sťažovateľa, ktoré treba vždy vnímať s ohľadom na definitívny výsledok konania pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd nad rámec dodáva, že ani námietky sťažovateľa o arbitrárnosti napadnutého uznesenia by neboli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť predmetného uznesenia.

15. Vo vzťahu k namietanej nečinnosti v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 10Er/401/1998 by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, pretože neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) ani relevantné označenie základných práv a slobôd, ktoré mali byť nečinnosťou okresného súdu porušené (predovšetkým čl. 48 ods. 2 ústavy). Argumentácia v nej obsiahnutá je vedená výlučne vo všeobecnej rovine

námietok, ktoré vyjadrujú subjektívnu nespokojnosť sťažovateľa s nečinnosťou okresného súdu v predmetnej exekučnej veci.

16. Pretože predmetná ústavná sťažnosť ako celok neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti či nepredloženie plnej moci a nepripojenie príloh, ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd zároveň zohľadnil, že ani prípadné doplnenie tejto ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa by nič nezmenilo na výsledku tohto konania, keďže by existovali ďalšie iné dôvody na jej odmietnutie (nedostatok právomoci, zjavná neopodstatnenosť).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu